

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 604/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Námestovo č. k. 4 Ro 147/2011-28 z 20. decembra 2012 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 495/2013-47 z 31. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „odporkyňa“), zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201,

Námestovo, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Ro 147/2011-28 z 20. decembra 2012 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 495/2013-47 z 31. októbra 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd platobným rozkazom č. k. 4 Ro 147/2011-19 zo 17. júna 2011 (ďalej len „platobný rozkaz“) uložil sťažovateľke, aby v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatila žalobkyni sumu 349,99 € so 6,5 % úrokom z omeškania ročne počítaným od 14. novembra 2008 do zaplatenia alebo aby v tej istej lehote podala proti platobnému rozkazu odôvodnený odpor, a tiež, aby žalobkyni nahradila trovy konania v sume 20,50 €.

Sťažovateľka podala proti označenému platobnému rozkazu odpor z 9. decembra 2012 (ďalej len „odpor“), ktorý bol okresnému súdu doručený 10. decembra 2012. Okresný súd uznesením č. k. 4 Ro 147/2011-28 z 20. decembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol o odmietnutí odporu podaného sťažovateľkou proti platobnému rozkazu, čo po skutkovej stránke odôvodnil tým, že z údajov vyznačených na doručení o prevzatí doručovanej zásielky mal za preukázané, že sťažovateľka „... *prevzala platobný rozkaz do vlastných rúk dňa 22. 06. 2011*“, na základe čoho dospel záveru, že sťažovateľka podala odpor proti platobnému rozkazu po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nedostatočnosť jeho riadneho odôvodnenia, pretože z neho nebolo zrejmé, na základe čoho mal okresný súd za preukázané, že 22. júna 2011 prevzala platobný rozkaz, pričom tiež uviedla, že platobný rozkaz okresného súdu jej nebol riadne doručený, a preto žiadala uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd na odvolanie sťažovateľky uznesením č. k. 5 Co 495/2013-47 z 31. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil uznesenie okresného súdu, pričom skonštatoval správnosť dôvodov uvedených v jeho odôvodnení a na zdôraznenie jeho správnosti k odvolacím námietkam sťažovateľky uviedol, že „... v odôvodnení rozhodnutia je uvedený presný dátum, kedy bol platobný rozkaz prevzatý odporkyňou, ako aj dátum podaného odporu a z uvedeného je zrejmé, že odporkyňa podala odpor oneskorene tak, ako je v rozhodnutí uvedené. Navyiac na pokyn odvolacieho súdu okresný súd vykonal dodatočne šetrenie prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., Oblastného riaditeľstva v Žiline, ktorý doručoval oznámil, že šetrením na Pošte [REDAKOVANÉ] bolo zistené, že zásielka určená pre adresáta [REDAKOVANÉ] (t. č. [REDAKOVANÉ]) bola dodaná dňa 22. 6. 2011 a zásielku si prevzal adresát osobne. Odpor podaný odporkyňou proti platobnému rozkazu bol potom podaný skutočne oneskorene po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.“.

Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv v časti relevantnej pre toto konanie odôvodňuje tým, že v konaní pred všeobecnými súdmi „... spochybnila pravosť... podpisu na doručenke zo dňa 22. 06. 2011, navrhla... vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru grafológia... na preukázanie tohto... tvrdenia a Okresný súd Námestovo a ani Krajský súd Žilina sa týmto mojím návrhom vôbec nezaoberal, čím porušil moje právo na súdnu a inú právnu ochranu...“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Námestovo uznesením sp. zn. 4 Ro 147/2011-28 zo dňa 20. 12. 2012 a Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 5 Co/495/2013-47 zo dňa 31. 10. 2013 porušili základné právo sťažovateľky... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 2 odsek 2, článkom 141 odsek 1 a článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľke... sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000,- EUR...

Sťažovateľke... sa priznávajú trovy tohto konania v sume 284,08,- EUR...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti uzneseniu okresného súdu, ktorý bol vo veci sťažovateľky súdom prvého stupňa, bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý bol riadne využitý. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti, t. j. posudzoval, či existuje relevantná príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu a právami, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namieta, t. j. či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka krajskému súdu predovšetkým vytýka absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k ňou navrhovanému znaleckému dokazovaniu, na účely preukázania jej tvrdenia, že podpis na doručenke osvedčujúcej prevzatie zásielky s platobným rozkazom nie je jej vlastnoručným podpisom.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky opodstatnenosti sťažnosti. V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že z obsahu odporu, ako aj odvolania proti uzneseniu okresného súdu nevyplýva, že by sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi označila, prípadne predložila dôkazný prostriedok – znalecký posudok, ktorý by zároveň žiadala vykonať na účely preukázania

svojho tvrdenia o nesprávnom doručení zásielky, ktorou jej okresný súd doručoval platobný rozkaz.

V prípade, ak sťažovateľka v okolnostiach danej veci krajskému súdu vytýka, že nedostala z jeho strany primeranú odpoveď, vo vzťahu k ňou navrhovanému znaleckému dokazovaniu ústavný súd uvádza, že jednou z podmienok pre takýto postup všeobecného súdu je povinnosť účastníka konania navrhnúť vykonanie dôkazného prostriedku v konaní pred súdom a navrhnutý dôkazný prostriedok aj dostatočným spôsobom identifikovať, pretože povinnosť všeobecného súdu v sporovom súdnom konaní odôvodniť nevykonanie určitého dôkazného prostriedku z povahy veci predpokladá predchádzajúci procesný návrh účastníka konania na jeho vykonanie.

Z uvedeného potom vyplýva, že sťažovateľka bola z procesného hľadiska v konaní pred všeobecnými súdmi v prvom rade povinná navrhnúť vykonanie konkrétneho dôkazného prostriedku (znaleckého posudku) a keďže tak neučinila, potom jej požiadavke špecifickej argumentačnej reakcie v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu v tomto smere chýba zmysluplný základ, čo zároveň vylučuje aj prípadné úvahy o namietanom porušení ňou označených práv, pretože korelátom práva účastníka konania na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj jeho procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy, pretože primeranosť odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu možno posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému návrhu účastníka konania.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd okrem dôvodov, na základe ktorých odmietol sťažnosť sťažovateľky, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že v danom prípade v súlade s jeho doterajšou

judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013, IV. ÚS 278/2014) vzhľadom na to, čo je pre sťažovateľku „v hre“, ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak potom Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde, pričom táto skutočnosť by už sama osebe umožňovala odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015